

INTERVIEW BESTUURSVOORZITTER RON KOOREN VERTREKT BIJ ALBEDA

‘Jongeren hebben ook behoefte aan respect en aandacht’

Tien jaar lang leidde hij de grootste mbo-school van Rotterdam. Bestuursvoorzitter Ron Kooren (62) van het Albeda regelde huisvesting voor een student en hielp de illegale Valerie bij het krijgen van een verblijfsvergunning. Nu treedt hij terug.

▲ Ron Kooren stopt als voorzitter van het college van bestuur van Albeda. „Jongeren hebben behoefte aan duidelijkheid én aan respect en aandacht.” FOTOGRAFIE VAN J. VREDEBURG

Marjolijn Kooyman

Studenten die geen onderdak hebben, kampen met ernstige schulden, op jonge leeftijd zwanger raken. Zelfs criminelen die studenten ronselen en vorig jaar nog een explosie voor de deur van de school. De dagelijkse realiteit op de grootste mbo-instelling (30.000 studenten) in Rotterdam is heftig. Gemiddeld valt een kwart van de studenten van het mbo uit. Vaak door moeilijke omstandigheden thuis. Kooren doet er tegelijkertijd alles aan om hen te ondersteunen. Hij was mentor waarbij hij zijn studenten intensief begeleidde en zelfs voor één van hen huisvesting regelde.

U hielp een studente bij het krijgen van een verblijfsvergunning, werkte mee aan een project voor jongeren die uit de tenten komen... U bent toch geen maatschappelijk werker?

„Dat was ik vroeger wel. Midden jaren 80 werkte ik in Rotterdam met jongeren van 14 tot 17 jaar oud, die werden gezien als 'uitzichtloos'. Vreselijk. Uiteindelijk lukte het ons om 70 procent van hen weer perspectief te geven.”

Hoe dan?

„Door twee dingen: duidelijkheid – soms lijkt het alsof we overal

maar begrip voor moeten hebben, maar je mag ook duidelijk zeggen waar het op staat – en heldere regels. Daar hebben jongeren behoefte aan. En met respect en aandacht gezien worden. Onlangs was er bijvoorbeeld een jongere die bij ons binnenkwam bij de opleiding zorg. Ze was heel dwars. Ze zei meteen: 'Meneer Ron, ik ga niet schoonmaken'. Het bleek dat dit meisje thuis mishandeld werd. Door haar respect te geven en te begeleiden, maar ook aan te spreken op haar gedrag, veranderde haar houding totaal.”

Zijn er ook situaties waarin u niet tot iemand door kan dringen?

„Ja natuurlijk. Dat vind ik moeilijk. Dan ben ik teleurgesteld en soms zelfs verdrietig. Maar ik kan niet iedereen redden. Hier moet je elke dag met frisse moed beginnen. Nooit opgeven en heel veel geduld hebben. Ik ben geen wonderdoener.”

Hoe houdt u dat vol?

„Je moet jezelf een beetje weg kunnen cijferen en accepteren dat het niet altijd direct lukt. Zo was er een student die drie keer was uitgevallen. Maar uiteindelijk heeft ze de vierde keer haar diploma gehaald. Misschien ben ik nog nooit zo blij geweest dat iemand een diploma haalde. Inmiddels werkt ze bij ons als facilitair medewerker. Ze is heel talentvol.”

Volgens uw vrouw komt u regelmatig thuis met de tekst: 'Zo'n leuk kind, die zou ik zo als pleegkind in huis nemen'. Deed u dat?

„Er zijn heel veel jonge mensen op deze school die niemand hebben. Dat is schrijnend. We hadden een studente van 17 jaar, een Eritrese vluchteling. Ze had zestig dagen door de woestijn gelopen. Ze was hier helemaal alleen. 'Hoe doe je dat dan?' vroeg ik. Ze zei: 'Jullie zijn mijn familie'. Zo'n meisje, daarvan denk ik wel eens, die zou ik wel in huis willen nemen. En dat maal honderd. Maar dat ga je nooit doen. Dat kan professioneel niet.”

Hoe hielp u haar dan?

„Iedere student krijgt een aanspreekpunt. De studenten die ik

Ik kan niet iedereen redden. Hier moet je elke dag met frisse moed beginnen

begeleid, zij ook, krijgen mijn telefoonnummer. Geen enkele student maakt daar overigens misbruik van. Ik ben slechts twee keer 's nachts of 's avonds gebeld. Dat was door een student die mishandeld werd en die mij belde uit

nood. Toen hebben we direct hulp ingeschakeld.”

Zelf groeide u op in de Haagse Schilderswijk en ging u op 15-jarige leeftijd uit huis, had u ook zo'n mentor?

„Oeh, dan moet ik ver terug nu. Nee, ik denk het niet. Ik heb het helemaal zelf gedaan. Maar weet je, ik was er aan toe om uit huis te gaan. Ik heb het niet moeilijk gehad.”

15 jaar is wel heel jong om weg te gaan thuis toch?

„Ons huis was veel te klein en het paste niet meer. Het is eigenlijk een heel simpel verhaal. Het is wel zo dat ik in mijn jeugd veel armoede heb gezien. Ik heb geleerd om met weinig om te gaan. Zelf ben ik begonnen als schoonmaker in het onderwijs. Als ik mij zo kan ontwikkelen, zeg ik niet dat iedereen dat kan, maar wel: waar een wil is, is een weg.”

Wat was uw drijfveer?

„Ik heb school nooit zo leuk gevonden. Dat paste niet bij mij. Daar ben ik dus geen standaard schoolbestuurder in. Mijn drijfveer waren mijn ouders, zij konden zelf niet naar school, maar hebben mij gemotiveerd wel die kans te pakken.”

Vertelt u uw studenten over uw eigen ervaring?

„Niet te veel. Want ik ben ook de professional. Maar ik zeg wel: 'Je kunt meer dan je denkt. Hoe moeilijk de situatie ook is, nooit opgeven'. Tegen de studente die niet wilde schoonmaken, heb ik gezegd dat ik zelf ooit begonnen ben als schoonmaker. Misschien kan ik een klein beetje een voorbeeld zijn.”

Bij Nieuwsuur trok u in 2023 aan de bel over de gevolgen van drugscriminaliteit bij het Albeda, merkt u dat nog steeds?

„Wij zijn een veilige school. Aan de andere kant weten we niet altijd wat er speelt bij onze studenten. Door de privacywetgeving is het niet toegestaan om informatie te ontvangen over criminele jongeren. Terwijl dat enorm belangrijk is voor de veiligheid van onze medewerkers en studenten. Als iemand met een doorgeladen pistool in de klas zit, moeten we dat weten.”

Is dat wel eens gebeurd?

„Ja, toen ben ik heel erg boos geworden. Omdat dat mijn mensen in gevaar brengt. Ik heb direct burgemeester Ahmed Aboutaleb benaderd. Hij heeft samen met ons en de Autoriteit Persoonsgegevens gekeken wat mogelijk was. We moeten het weten als studenten verdacht worden van criminele activiteiten. We hopen binnenkort afspraken te maken om dat moge-

lijk te maken. Tegelijkertijd is het maar een heel kleine groep studenten om wie het gaat.”

U zei toen ook dat de overheid jongeren meer perspectief moet bieden om een alternatief te bieden voor de criminaliteit. Hoe dan?

„We zijn veel te negatief over de

Een ander kan goed klussen of verhuizen, ik kan goed omgaan met leven en dood

jeugd. Je hoort dat ze rijden op fatbikes, zorgen voor overlast, geweld, uitvallen op school. Maar jongeren hebben de toekomst, we moeten ze kansen bieden. Aan de andere kant heeft het geen zin om alleen naar de overheid te kijken, zeker niet naar deze overheid. Het gevallen kabinet heeft niet zoveel gedaan voor jongeren.”

Wat bedoelt u?

„Ik ben opgelucht dat dit kabinet vertrekt, want het onderwijs en de kansengelijkheid stonden onder druk. De onderwijskansengeregeling (extra financiering voor middelbare scholen om kansarme

kinderen te begeleiden) werd afgeschaft. Juist de kansarme jongeren werden daardoor getroffen. Dan waren er nog de bezuinigingen op het hoger onderwijs en mbo. Dat vond ik heel, heel zorgelijk.”

„Een ander punt dat ik wil benoemen, is het beeld van vluchtelingen. Een echte vluchteling komt uit een oorlog en heeft volgens de Verenigde Naties recht op onderdak. We lijken dat als Nederland te vergeten. Ik heb les gegeven in een internationale schakelklas. Een groep van tachtig studenten, ongelooflijk gemotiveerd. Deze jongeren worden op straat, door de overheid, door onze maatschappij uitgekotsd. Dit zijn jongeren die uit landen komen die in oorlog zijn. En wij? Wij doen net alsof ze hiervoor kiezen. Een beetje vakantie komen vieren.”

Nu na tien jaar vertrekt u als bestuursvoorzitter. Wat gaat u doen?

„Ik blijf voorlopig betrokken bij Albeda. Zo wil ik gratis leermiddelen regelen voor alle mbo-studenten in de regio. Gemiddeld zijn studenten tussen de 300 en 500 euro per jaar kwijt. Wij hebben een noodfonds, maar daar kunnen we niet alles uit betalen. Elke mbo-student moet een gratis laptop krijgen. Nu zien we dat studenten powerpoint presentat-

ties maken op telefoons. Daarnaast ga ik helpen bij strategische klussen, zoals het ombouwen van deze locatie tot een stad- en cultuurschool.”

Uw vrouw vertelde dat u daarnaast vrijwilligerswerk wil doen in een hospice. Waarom?

„Ik ben goed met leven en dood. Als je de leeftijd hebt, die ik heb, heb je veel mensen al meegemaakt die zijn overleden. In mijn werk heb ik meegemaakt dat kinderen doodgaan. Een ander kan goed klussen of verhuizen, ik kan goed omgaan met leven en dood.”

„In essentie zijn we allemaal gelijk. Dat maakt mij niet zo heel bijzonder. Ik herken mijzelf in mijn studenten. Ik weet wat het is om alleen die route te moeten doorlopen, om met minder geld toe te kunnen, om met tegenslag om te gaan, om niet gezien te worden. Dat weet ik allemaal. Gelukkig heb ik er niet onder geleden. Ik probeer studenten mee te geven dat er altijd kansen zijn. De mensen in een hospice wil ik helpen met acceptatie. Het is oké. Je mag bang zijn. Je mag er zijn. Het einde van het leven nadert, het is goed. Alles is goed.”

■ Kooren treedt per 1 september terug, zijn rol wordt overgenomen door Simone Fredrikx.